

Con quì lạy Chúa trên trời

Nguyễn Trung Dũng

Buồn rồi bệnh, mẹ Điệp đau. Bà cụ giấu không nói cho Điệp biết. Nhưng làm sao giấu được khi Điệp nhận thấy sắc diện của mẹ biến đổi bất thường. Ngủ ít, ăn kém, ưu tư, muộn phiền, chính đó là lý do làm hủy hoại sức khỏe của mẹ nàng. Ho vài cơn, Điệp biết ngực mẹ đau. Thở khó khăn, đây là triệu chứng của bệnh phổi. Ngủ ít, ăn kém, ưu tư, muộn phiền, bệnh cứ thế mỗi ngày mỗi tăng. Đây là lúc mẹ gượng không được, mẹ đã không rời khỏi cái giường.

Kể từ ngày gia đình Kiệt ghé đến nhà thăm, sau ít ngày, Điệp thấy mẹ thường trầm ngâm ít nói. Gặng hỏi lý do, mẹ Điệp vẫn chỉ nói: “Mẹ có sao đâu”. “Mẹ chẳng có điều gì để phải bận tâm cả”. Mẹ Điệp vẫn giấu Điệp.

Nghe nhưng thực tình không yên tâm, Điệp vẫn nghi ngờ mẹ nói dối để tránh cho Điệp phải suy nghĩ bận lòng. Từ xưa đến nay, mẹ Điệp vẫn có tính không muốn làm phiền tới người khác. Ngay cả chính con mình đẻ ra, Điệp cũng không muốn mình buồn, người khác vì mình mà phải chung chịu cái buồn. Ngay cả việc ngày bỏ bỏ mẹ đi lấy người đàn bà khác, mẹ một mình chịu đựng thay vì than thở với bất cứ ai, chịu đựng một mình không bao giờ bà nói ra cho Điệp biết. Trong héo ngoài tươi, mẹ Điệp chỉ biết một thân một mình chịu cảnh đắng cay buồn khổ, nhằn nhục cam phận mình. Noi gương Chúa, bà gánh cái khổ đau cay đắng và âm thầm chịu đựng.

Bữa cơm chiều sau một ngày trời đã hết nắng, lúc bóng tối đã phủ ở bên ngoài, thì giờ đó mẹ và con ngồi ăn. Đợi cơ hội đúng lúc nói được, Điệp lên tiếng hỏi mẹ nàng:

- Phim bộ “Võ Tắc Thiên” mẹ đang coi dở, sao mấy hôm nay con không thấy mẹ coi.

Mãi một lúc sau, mẹ Điệp mới bảo:

- Để hôm khác mẹ xem tiếp. Mấy hôm rày mẹ thấy người không được khỏe.

- Mẹ đến bác sĩ khám để biết mẹ bệnh gì. Biết bệnh còn mua thuốc uống trị bệnh.

- Ba ngày nay mẹ đâu có ra khỏi nhà. Nói là gió máy thì không đúng. Vậy mà đêm cứ sù sụ ho. Đã thế, ngủ không được, càng thức càng nghĩ lại càng buồn.

Biết lỡ miệng, bà mẹ Điệp ngưng ngay.

- Lạ nhỉ. Mẹ nói mẹ buồn. Có cái đâu mà mẹ buồn.

Nghe con hỏi, bà cụ đang chẳng dùng mới bảo:

- Con ạ. Lẽ ra mẹ không nên nghĩ đến mới phải. Nhưng không nghĩ không được. Đây là bởi từ bao nhiêu lâu nay, mẹ không muốn bất cứ ai nhắc đến quá khứ của đời mẹ. Mẹ cam khổ chịu đựng quá nhiều rồi, nhưng khi vết sẹo đã đóng vảy, người khác vô cớ khêu ra, chỗ thương tích tất phải đau. Cái bữa ông bà khách đến nhà, mẹ chẳng hiểu tại sao bà mẹ của cậu Kiệt lại đi soi mói đời tư của mẹ, hỏi mẹ về bố con. Chuyện xưa cũ mẹ đã cố quên, bà ấy nở lòng nào đem kim đâm vào da thịt mẹ. Mẹ biết bà ta vô ý tứ, thiếu tế nhị, kém lịch sự và vô ý thức khi hỏi mẹ như thế. Mẹ giận lắm nhưng nghĩ đến con, mẹ phải cắn răng chịu đựng.

Bản tính mẹ ôn hậu hiền hòa, chưa bao giờ Điệp thấy mẹ ăn nói năng nổ như thế, và đây, lần đầu tiên Điệp thấy trong lúc nói, mẹ quá xúc động.

- Chuyện đó con nghĩ mẹ chẳng cần phải bận tâm. Hôm nay, mẹ có nói con mới biết rõ sự việc. Đến ngay con, mẹ cũng cấm con không được hỏi đến bố, con tôn trọng lời đã hứa với mẹ, con đã chẳng bao giờ nhắc đến người đã sinh ra con. Bà ta, không phải là người trong gia đình, nói thế là xúc phạm kẻ khác, như vậy không được quyền.

- Mặt nước hồ đang phẳng lặng, kẻ nghịch phá cầm hòn đá chọi xuống nước, nước hồ sẽ bị gợn

sống. Lòng mẹ, khi đã cố hàn gắn vết đau, thì xin cũng đừng ai vô tình hay cố ý, đụng vào vết đau của người khác. Bà ta chẳng cần biết điều đó, khi không đụng chuyện ra hỏi. Có phải bà ta muốn biết rõ bố con và mẹ không ở với nhau, vì lý do gì chẳng. Một đằng bà ta tò mò cố tình gặng hỏi, một đằng mẹ cố ý tảng lờ như không nghe thấy, nhưng mẹ có điếc đâu, tai mẹ nghe rõ cả. Nhiều năm qua, mẹ không muốn cho con biết bố con là ai, mẹ cấm con được hỏi mẹ về bố, đây chẳng qua mẹ muốn con có cuộc sống bình thân vô tư, hơn là khi biết rồi, con buồn vô ích. Nhưng hôm nay, đã tới lúc mẹ thấy cần phải nói ra cho con rõ, bố con là ai và là người như thế nào. Từ đó, con có thể đánh giá bản chất và tư cách của bố con để con nhận thức.

Câu chuyện lại rơi vào im lặng. Phải vài phút sau, mẹ của Điệp mới lại nói tiếp:

- Mẹ tuổi Dần cảm tình con cọp. Sinh ra con cũng cảm tình con Cọp ở tuổi Dần. Đàn bà con gái cảm tình con cọp ở cung này thường muộn hoặc khó có chồng. Theo tử vi bói toán đây là cao số. Mẹ lấy chồng trẻ nhưng bỏ nhau lại sớm. Khi mẹ và ông ta quyết định ly dị thì sau đó ít lâu, mẹ nghe người mà con gọi là bố đã lấy một bà vợ khác. Và kể từ đó, dù chẳng mất một ngày học hành thi cử, ông ta nghiêm nhiên trở thành chồng một bà bác sĩ mới tốt nghiệp ra hành nghề. Tham giàu, háms danh, đây là bản chất của người đã sinh ra con muốn và chỉ cần có thể thôi.

Khi kể hết câu chuyện, bà mẹ của Điệp nghĩ rằng đã nạo hết mủ của vết thương, thì bệnh ưu uất của bà sẽ hóa giải để tìm được bình yên tâm thức. Nhưng sự thực lại khác. Đêm nỗi buồn đã đóng đá của mình đưa qua cho Điệp, không biết không nghĩ, biết không nghĩ không được, từ đây Điệp cảm thấy đau khổ còn hơn nỗi khổ đau khi được Kiệt cho biết về cuộc tình của nàng.

Ho vẫn không thuyên giảm. Thuốc uống trị vẫn không dứt hết bệnh. Khám, bác sĩ cho biết phổi bị viêm. Kể từ đó, mẹ của Điệp vào bệnh viện nằm rồi mất. Sống đây rồi chết. Số phận con người ta sinh ra từ hữu đến vô không ai biết và định trước được. Mới đây thôi, cái giường mẹ ngủ, cái ghế mẹ ngồi coi TV, đôi dép mẹ mang ở chân, những bộ quần áo mẹ mặc, bây giờ, tất cả những cái có của mẹ không còn của mẹ nữa. Ở căn phòng khu chung cư, Điệp thấy thiếu vắng bóng mẹ, thiếu cái ấm cúng cần thiết của gia đình dưới mái nhà, giờ đây chỉ còn nỗi cô đơn và nỗi buồn tồn tại. Một đôi lúc Điệp nghĩ về Kiệt, nhớ lại những buổi hẹn hò ngồi ở quán, tưởng đến tình yêu trăm năm với người mình thương, nhưng chỉ thoáng chốc trôi qua, Điệp xua đuổi những gì nàng nghĩ tới người tình và cuộc tình dang dở, bằng cách tập trung tâm trí nhớ về người mẹ của mình. 0

Cát bụi trở về cát bụi, đây là ngày mẹ được đẩy vào cửa lò thiêu xác. Một cái thùng sắt to tướng đặt ở phía sau nhà quán, nom nó như một con quái vật khổng lồ nằm đợi mồi, với những núm mở tắt điện ở phía mặt trước, trông ghê gớm đáng sợ. Mẹ được người ta đẩy vào trong đó, với nhiệt độ nóng kinh khủng phát ra, chẳng có cái gì chịu đựng nổi mà không bốc hỏa, trong một thời gian nhất định nào đó, hết thấy đều thành tro bụi. Đây là tượng tượng do trí óc Điệp nghĩ thể khi nàng đã rời khỏi nghĩa trang, nơi những lô đất đầy những mả mồ chôn cất trước.

Thời gian trôi qua đã giảm bớt nỗi đau của Điệp phần nào. Nhưng hình ảnh về người mẹ, mãi mãi và vĩnh viễn lòng thương nhớ mẹ khó mà rửa được. Những buổi trưa ngồi bên cạnh mẹ, những buổi tối nằm gần nơi giường mẹ, những lúc rảnh rang nghe mẹ chuyện trò, hình ảnh đó chính là bức ảnh mới chụp, còn đầy đủ rõ nét không dễ gì phai.

Chỗ Điệp làm lúc này việc ít. Chủ giám giờ để bớt chi phí lương công nhân. “Full time xuống “Part time” rồi sa thải người. Điệp may mắn lọt sổ trong danh sách cho nghỉ việc. Tiền làm “part time” không đủ để thuê nhà hàng tháng. Rớt vào tình trạng thiếu hụt, Điệp bắt buộc phải rời chỗ ở kiếm chỗ cho “share”. Từ đó đến nay, Điệp đã ở chung với một bà ăn tiền trợ cấp tàn tật. Nhà có một phòng. Phòng ngủ bà nhường cho Điệp thuê. Buổi tối, bà chủ nhà ra phòng khách nằm. Nửa buổi rời nhà đi làm, Điệp chẳng còn thì giờ đâu để buồn. Nửa buổi còn lại ở nhà, Điệp lại ngồi tám tức khóc vì nhớ mẹ. Mỗi lần thấy bà chủ nhà, Điệp lại nghĩ về mẹ là mỗi lần nước mắt lại ứa ra.

Có người mách Điệp đến tượng Đức Mẹ cầu xin an vui. Điệp nghe lời khuyên một hôm thử ghé đến. Ngọn đồi thấp ở Sunnyvale, bức tượng cao và lớn được ghép bằng những tấm tôn màu trắng xám. Chạy xe trên xa lộ ngó lên, người ta cũng có thể thấy tượng Đức Mẹ đứng sừng sững in lên nền trời. Về phía con đường Great America, đây là trục lộ giao thông đổ về ngã Bower xuống

Saratoga. Về mùa hoa anh đào màu trắng và hoa anh đào màu đỏ nở rộ, khoảng đất có cây trồng trên ngọn đồi nom rất đẹp. Bên trái lối đi vào một dãy tòa nhà quét vôi màu vàng, Điệp thấy có một ngôi nhà thờ. Bên hông nhà thờ, trên bức tường có gắn một hàng chữ nổi. Những chữ đó là “Our Lady of Peace”. Đến, Điệp quỳ dưới chân Đức Mẹ, ngược mặt nhìn lên khuôn mặt hiền hậu của Người, nàng nguyện cầu Mẹ đưa tay xoa dịu và cứu vớt nàng được sống an vui. Không biết Đức Mẹ có nghe thấu lời xin của nàng không, nhưng tự đáy lòng nàng, Điệp cảm thấy mọi muộn phiền đau khổ như vơi bớt hẳn.

Cuộc sống vẫn như thường nhật, nhưng thời giờ rảnh rỗi quá hóa dư thừa, Điệp thấy phải kiếm việc làm thêm hơn là ngồi không. Đọc báo, Điệp thấy có gia đình cần người kèm trẻ học Việt ngữ tại nhà. Bất ngay cơ hội đến đúng lúc, Điệp điện thoại rồi tới xin việc.

Ngôi nhà lớn nằm ở góc một ngã tư đại lộ. Ngôi nhà có thảm cỏ và những chậu cây trồng kiểng hoa nở rất đẹp. Người tiếp Điệp là một bà đứng tuổi, ăn nói vui vẻ và điềm đạm. Ngôi ở phòng khách, sau vài câu chuyện, bà ta bảo:

- Tôi rất thích người ăn nói mềm mỏng dịu dàng, cử chỉ khoan thai chừng mực, ở cô giáo, tôi thấy hội đủ hai điều đó. Vì thế, nếu được cô giáo vui lòng nhận lời dạy cho cháu gái, tôi thực sự an tâm. Tiền lương hàng tháng thì như thế, cô giáo thấy được, trưa mai cô giáo tới kèm cho con bé.

- Thưa bác, cháu rất vui khi được bác tin tưởng. Vâng. Mai cháu đến ạ.

- Khoan đã. Cô giáo ngồi chờ để tôi gọi cháu ra. Thầy trò phải gặp nhau biết mặt trước đã.

Đứng dậy bước vào nhà, tay bà dắt đứa bé gái nhỏ nhắn xinh đẹp lúc ra.

- Leslie, con chào cô giáo của con đi.

- Con chào cô. Đứa bé ngoan ngoãn lễ phép nói.

- Cô cũng chào cháu. Cháu lại đây cho cô hôn cháu một cái.

- Nó học ở trường Mỹ tên nó là Leslie. Còn tên Việt của nó là Trinh. Từ nãy đến giờ tôi quên nói rõ, Leslie không phải là con tôi mà nó là cháu nội của vợ chồng tôi cô ạ. Bố mẹ nó đem nó gửi đến cho chúng tôi nuôi, lý do là nhà này ở gần trường học. Ông nhà tôi rất quý cháu, sáng dẫn cháu đến trường, trưa đúng giờ tới đón.

Bà chủ nhà thật lòng nói thế trong lúc Điệp ngồi im lặng nghe.

- Bây giờ để khỏi mất thì giờ của cô giáo, cô giáo có thể về. Kể từ ngày mai, mỗi buổi chiều cô giáo tới nhà dạy cháu nhé.

Sau câu cảm ơn, Điệp đứng dậy cáo từ về. Mỗi ngày, Điệp lái xe đến nhà bà Châu, nhận công việc kèm trẻ. Trong một cái phòng nhỏ có cửa sổ ngó ra khu vườn, ngồi đối diện ở một cái bàn gỗ vuông, Điệp dạy cho Leslie tập đọc và tập viết. Có khi là một đoạn văn ngắn, có khi là một câu thơ một hai dòng, Điệp giải thích chữ khó và sửa giọng khi Leslie phát âm sai.

“Công cha như núi Thái Sơn

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”

Điệp biết chắc đứa bé gái chẳng hiểu núi “Thái Sơn” nghĩa là gì, vì thế nàng phải giải thích nghĩa bóng và nghĩa đen cho nó nghe. Leslie là đứa con gái thông minh, chỉ vài phút sau cô bé đã nhập tâm và trả lời rất đúng những câu Điệp hỏi. Thực ra, trước khi Điệp đến dạy cho nó, Leslie Trinh đã theo học một lớp Việt ngữ ở trường tư rồi. Vốn liếng tiếng Việt của nó đã có nhưng không nhiều, nhưng chính vì vậy, việc dạy chữ cho nó bớt trở ngại và khó khăn.

“Uống nước phải nhớ đến nguồn

Được ăn quả chín nhớ ơn người trồng”

Câu nói dân gian dễ hiểu và ý nghĩa rất thâm thúy, Điệp vừa mới đưa ra Leslie đã nhanh miệng nói ngay:

- Thừa cô, câu này bà nội hay nói lắm. Con nghe mãi thuộc lòng rồi.
- Vậy Leslie có viết được không.
- Con viết không được.
- Cô sẽ dạy cho con viết. Chữ này là chữ “U”, tiếng Mỹ con học ở trường đọc là “-iu“, chữ này là chữ “Ô” có dấu sắc, tiếng Mỹ không có dấu mũ và dấu sắc, “O” phát âm bởi người Mỹ lại là “au“.

Dậy phải biết nhẫn nại và bền lòng mới dậy được trẻ nhỏ, với chức năng nghề giáo của Điệp, Điệp đã lập ngôn cho chính mình để hành.

Ngày tháng qua nhanh, từ ngày nhận việc đến nay vừa đúng hai tháng, tình cảm giữa thầy và trò rất vui vẻ yêu mến nhau. Rà sát tiến bộ của Leslie, bà nội của cô bé có lời khen việc học hành khá tấn tới của đứa cháu gái, gián tiếp cho cháu, trực tiếp không ai khác lại là Điệp.

Cũng như thường nhật, Điệp đến dạy Leslie rồi về khi đã hết giờ. Chào bà nội của Leslie để bước ra khỏi nhà, Điệp thấy bà ta bỗng lên tiếng;

- Cô giáo cho phép tôi hỏi. Ngày mai khoảng ba bốn giờ chiều, cô giáo có rảnh không?
- Thừa bác. Bác có việc gì cần cháu đến cháu sẽ đến giúp bác.
- Không có việc gì cần giúp cả. Mai là sinh nhật của Leslie, tôi muốn mời cô giáo đến dự có được không.
- Nếu là sinh nhật của Leslie, bác đã có nhã ý cho cháu tới, chắc chắn cháu phải tới dự bác ạ.
- Tôi hỏi nhưng biết cô không từ chối đâu. Cô đừng ngại đông. Toàn người trong gia đình cả chứ không có mời khách nào hết. Vậy mai cô đến nhé.

Ngày mai, buổi sáng Điệp ghé thương xá mua quà cho Leslie, buổi chiều đúng giờ hẹn, Điệp lái xe đến nhà bà Châu ở phố đường Berryessa, về phía chân núi. Khi cửa mở cho Điệp bước vào nhà, Điệp đã thấy đông người. Nàng chào hết lượt rồi trao quà tặng cho Leslie. Cô bé nom dễ thương, xinh xắn với bộ đồ mặc rất đẹp. Mẹ của Leslie vui vẻ tiếp chuyện với Điệp. Đã tới giờ ăn, mọi người ngồi vào bàn. Điệp được xếp chỗ cạnh bên mẹ Leslie, vì thế nàng cảm thấy không còn lẻ loi cô độc giữa những người xa lạ chưa hề gặp và quen biết. Có một người đàn ông tuổi đã cao ngồi đối diện với Điệp, từ lúc đến tới lúc nhập tiệc, mắt ông này cứ lén nhìn nàng. Cái nhìn đó có vẻ soi mói và bất nhã khiến bà vợ ông ta ngồi cạnh tinh ý nhận ra. Chịu đựng tới lúc hết còn chịu đựng được, có lẽ ghen, bà ta cau có nói hơi nặng với chồng:

- Anh làm gì mà ngồi thần thờ ra thế.

Bà Châu biết mình thiếu sót khi chưa giới thiệu với mọi người về sự hiện diện của Điệp. Đúng ngay đây, bà đưa tay hướng tới Điệp lên tiếng:

- Tôi vô ý chưa giới thiệu với các anh chị em, cô chú trong nhà, đây là cô giáo Điệp, cô giáo dạy cho bé Leslie.

Mọi người nghe xong không mấy quan tâm. Riêng người đàn ông ngồi đối diện với Điệp thì hình như đặc biệt chú ý. Bánh sinh nhật được cắt. Bài “Happy Birth Day” được tất cả đồng ca. Đũa bát tới lúc được khua động. Rượu từ chai được rót ra ly. Đây là lúc bữa tiệc hào hứng nhất để mừng ngày Leslie mở mắt chào đời. Vui của mọi người không phải vui cho riêng Điệp, khi bắt chợt, Điệp nghĩ đến mẹ nàng, nghĩ đến lò thiêu nuốt chửng mẹ nàng, và nghĩ bây giờ hồn mẹ đang ở nơi đâu. Nàng cố chặn đứng xúc động để nước mắt không ứa ra.

- Thừa bác, con thấy người khó chịu bác cho phép con về.
- Sao lại vậy.
- Bác tha lỗi cho. Con thấy ...

Bà Châu thấy Điệp cứ ngắc ngứ nói mãi không ra, bà tỏ ra thông cảm nên nói:

- Không sao. Cô giáo đã đến là quý rồi. Nếu cần về, chúng tôi không dám giữ cô giáo đâu.

Diệp rời khỏi ghế, bước ra cửa. Người đàn ông cũng đứng bật dậy, đi hấp tấp theo sau Diệp, rồi bất ngờ chặn nàng lại:

- Con có phải là Hoàng Thị Mộng Diệp không.

Diệp sửng sốt:

- Thưa bác, Hoàng Thị Mộng Diệp là tên con. Nhưng sao bác lại biết rõ thế.

- Bố của con đây. Bố mà con không nhận ra sao.

Diệp òa khóc. Nàng kêu mấy tiếng “bố” từ cổ họng thoát ra. Nàng ôm chầm lấy người đàn ông mà nàng vừa kêu bằng “bố”

- Mẹ cấm con nhắc đến người đàn ông đó. Ông ta không còn là chồng của mẹ và là bố của con nữa kể từ ngày ông ấy nhẫn tâm bỏ rơi mẹ con mình. Mẹ cấm...

Từ đâu đó một nơi không có, từ khoảng trời bao la mịt mù, từ hư không mây bay và gió thổi, từ cõi nào mà không ai nhìn ra, có tiếng mẹ Diệp vọng về. Diệp bất ngờ đẩy người đàn ông ra, rồi lùi lại, nói với giọng lớn gần như la:

- Đừng đụng người tôi. Đừng gọi tôi là con. Ông không bao giờ còn là bố của tôi nữa.

Diệp chỉ có thể nói như gào được có thể, rồi ù té chạy ra xe, mở cửa, chui vào. Người đàn ông xưng là bố của Diệp lao nhanh theo, nhưng không kịp, khi bàn chân Diệp đã nhấn ga, chiếc xe phóng đi, bỏ lại đằng sau một luồng khói nhả ra từ ống thoát, cùng những chiếc lá vàng ở lòng đường, cuống quýt đuổi theo xe đang chạy.

Đêm về. Bóng tối thăm đặc. Cột đèn đường với ánh sáng màu vàng gạch cua rọi vào cửa sổ phòng Diệp. Bốn bề tứ phía im ắng lặng tờ. Tai Diệp chỉ còn nghe thấy tiếng ngáy của bà chủ nhà nằm ở phòng ngoài. Cứ sau một lần bà ta ngáy, ngưng rồi lại tiếp tục ngáy nữa. Khoảng cách ngắn đủ để đợi tiếng ngáy sau tới, y như những đợt sóng ngoài biển khơi lớp lớp tràn vào bờ.

Nằm, càng cố gắng quên đi những chuyện xảy ra vào ban ngày, Diệp càng không quên được. Dấu ấn vết trong trí óc nàng không có gì đủ sức để tẩy xóa, để gột rửa, vì đó là vết chàm đã đục khoét khắc sâu. Cố cầm nước mắt thì nước mắt cứ tràn ra không cách nào cầm giữ được. Chẳng muốn mình chết chìm trong nỗi buồn lũ lụt trong cơn mưa tầm tã, Diệp ngồi dậy tìm đến gần Chúa, để xin ơn trên xoa dịu. Tường vách có treo bức tượng Đấng Cứu Thế đứng tay dang rộng, Diệp quỳ xuống với hai bàn tay chắp trước ngực, mặt ngược nhìn, miệng cầu xin cho hồn nàng thanh thản. Tin thì thấy. Ước thì cho. Ngửa tay đợi thì được. Đây là lúc Diệp cảm thấy có phép lạ, nỗi buồn như những con dơi quạ bỗng vỗ cánh bay đi. Đã lên giường nằm, Diệp chẳng cần đợi giấc ngủ, giấc ngủ tự nó đã đến.

NGUYỄN TRUNG DŨNG